

НАУКА І ПРАВООХОРОНА № 4(18), 2012

Частина II

Засновано 2007 року

Видається 4 рази на рік
(лист Міністерства юстиції
України
від 02.06.2009 р.
№7446-0-33-09-32)

**Постановою президії
ВАК України**
від 27 травня 2009 р.
№ 1-05/2 журнал "Наука
і правоохорона" включено
до Переліку № 1 наукових
фахових видань України з
юридичних наук

**Зареєстровано
Міністерством
юстиції України**
Свідоцтво про державну
реєстрацію друкованого
засобу масової інформації:
серія КВ
№ 13082-1966Р
від 21.08.2007 р.

**Рекомендовано
до друку** Вченою радою
Державного науково-
дослідного інституту
МВС України
(протокол
від 31.10.2012 р. № 5)

Адреса
01011, м. Київ
пров. Кутузова, 4а
тел. 280-01-84
електронна адреса:
dndi@mvs.gov.ua

Наукова рада:

д.ю.н. В.Г. ГОНЧАРЕНКО (голова Наукової ради),
д.е.н. В.М. ГЕЄЦЬ, д.ю.н. Ю.М. ГРОШЕВИЙ,
д.ю.н. О.Л. КОПИЛЕНКО, д.ю.н. В.Т. НОР,
к.ю.н. В.В. ОНОПЕНКО, д.ю.н. М.І. ПАНОВ,
д.ю.н. Т.О. ПРОЦЕНКО, д.ю.н. А.О. СЕЛІВАНОВ,
д.ю.н. Ю.С. ШЕМШУЧЕНКО

Редакційна колегія:

Головний редактор
доктор юридичних наук М.Г. ВЕРБЕНСЬКИЙ
Заступник головного редактора
доктор юридичних наук А.А. МУЗИКА
Відповідальний секретар
кандидат економічних наук С.Н. БАЛІНА

д.ю.н. Ю.В. БАУЛІН,	д.ю.н. Є.Л. СТРЕЛЬЦОВ,
д.ю.н. К.І. БЕЛЯКОВ,	д.ю.н. В.П. ТИХИЙ,
д.ю.н. В.Т. БІЛОУС,	д.ю.н. В.М. ТРУБНИКОВ,
д.ю.н. В.І. БОРИСОВ,	д.ю.н. В.О. ТУЛЯКОВ,
д.ю.н. І.П. ГОЛОСНІЧЕНКО,	д.ю.н. М.І. ХАВРОНІЮК,
д.ю.н. В.К. ГРИЩУК,	д.н.д.у. В.О. ШАМРАЙ,
д.ю.н. С.М. ГУСАРОВ,	д.ю.н. М.Є. ШУМИЛО,
д.ю.н. О.Ф. ДОЛЖЕНКОВ,	д.ю.н. О.Н. ЯРМИШ,
д.ю.н. В.С. ЗЕЛЕНЕЦЬКИЙ,	к.ю.н. П.П. АНДРУШКО,
д.ю.н. А.В. ІЩЕНКО,	к.ю.н. О.М. БУХАНЕВИЧ,
д.ю.н. О.М. КОСТЕНКО,	к.ю.н. М.М. КЛЮЄВ,
д.ю.н. О.М. ЛИТВАК,	к.ю.н. М.Є. КОРОТКЕВИЧ,
д.е.н. С.Г. МІЩЕНКО,	к.ю.н. В.О. КРИВОЛАПЧУК,
д.ю.н. В.О. НАВРОЦЬКИЙ,	к.ю.н. В.М. КУЦ,
д.е.н. С.В. ОНИШКО,	к.ю.н. І.В. ОПРИШКО,
д.ю.н. В.Г. ПИЛИПЧУК,	к.ю.н. С.Д. ПАПЧЕНКО,
д.ю.н. М.В. РУДЕНКО,	к.ю.н. В.М. ЮРЧЕНКО

Засновник і видавець

Державний науково-дослідний інститут
МВС України

Київ 2012

ЗМІСТ

Баркова С.П. До проблеми класифікації джерел адміністративно-правового регулювання зберігання транспортних засобів	5
Біличенко Т.М. Адміністративна юстиція як інститут судового захисту прав і свобод людини	9
Будник С.І. Державна політика у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху	13
Ваньчик Ю.А. Державно-управлінські елементи механізму боротьби правоохоронних органів з корупцією	17
Василишен В.В. Вимоги до рівня професійної підготовки слідчих ОВС у сучасних умовах	21
Василова-Карвацька О.В. Основні проблеми підвищення ефективності нагляду за додержанням законів про охорону здоров'я та шляхи їх подолання	25
Величко Л.Ю. Форма і структура адміністративно-правових відносин у сфері формування позитивного іміджу судової влади	30
Галаван З.С. Адміністративно-правове врегулювання діяльності служби безпеки України	35
Гетьман Є.А. Функції органів виконавчої влади	40
Глазунова С.М. Особливості компетенції гірських паселених пунктів України	46
Глісвий А.А. Використання в доказуванні матеріалів негласних слідчих (розшукових) дій	51
Говоренко Т.Г. Нормативно-правове забезпечення діяльності місцевих державних адміністрацій у надзвичайних ситуаціях	56
Голікова К.О. Особливості правового регулювання умов трудового договору	60
Голубов С.Г. Видання адміністративних актів органами ДАІ МВС України як основна правова форма адміністративної діяльності	65
Горьковой В.В. Методи відомчого контролю в ДАІ України	70
Гошовський В.С. Особливості місцевих державних адміністрацій як складових системи органів виконавчої влади	74
Грובה А.А. Принципи і соціальне значення вирішення трудових спорів	78
Гурик А.Ю. Особливості правового регулювання пенсійних правовідносин державних службовців	81
Дамасв В.А. Щодо засобів впливу на співробітників органів внутрішніх справ задля ефективного вирішення проблем підтримки високої службової дисципліни	85
Даніш С.П. Взаємозв'язок та відмінності між системою конкурентного права та системою конкурентного законодавства	90
Демидко В.О. Поняття та значення права на здорові та безпечні умови праці	95
Запара С.І. Історія виникнення та розвитку трудової юстиції в Україні	100
Ілларионова С.І. Самозахист як сучасна форма захисту трудових прав в Україні	105
Іншин М.І. До питання гарантій у службово-трудої діяльності державних службовців	109
Катеринчук І.П. Інформаційна підтримка діяльності правоохоронних органів	112
Кобрусева Є.А. Контроль і нагляд як способи забезпечення законності застосування заходів адміністративного примусу, що обмежують особисту свободу громадян	115
Колеснік Т.В. Поняття, сутність і значення забезпечення дисципліни праці: теоретичний аспект	120
Кононець Р.М. Організаційно-правове забезпечення охорони тилу в перший період Великої Вітчизняної війни на території Української РСР (1941–1942 рр.)	125

Константінова О.В. Напрями забезпечення адміністративно-правового статусу іноземців в Україні	129
Коцюба Р.О. Планування законодавчої діяльності та пріоритети національної безпеки	134
Кравченко І.О. До проблеми характеристики окремих методів фінансової діяльності держави	138
Кузьмін К.І. Принцип гласності: генеза і сучасне розуміння	142
Курочка М.І. До проблеми визначення заходів адміністративного примусу	145
Лазарев Д.В. Організаційні засади міжнародної взаємодії щодо протидії організованій злочинності	149
Лазур Я.В., Василечко А.В., Берзак Д.В. Законодавче регулювання використання інновацій у вищій освіті	154
Лук'яненко С.В. Соціальне забезпечення працівників правоохоронних органів: поняття та особливості	157
Лук'янова М.Л. Адміністративне оскарження дій або бездіяльності посадових осіб державної виконавчої служби: поняття та ознаки	162
Микитась А.В. Особливості правового регулювання організаційно-штатної роботи в органах внутрішніх справ України	166
Мурза В.В. Нагляд за дотриманням екологічних прав громадян	171
Ольхова Т.О. Проблеми забезпечення гласного контролю за перебуванням особи на визначеній території	175
Омельченко Т.В. Режим неповного робочого часу та гнучкий графік роботи як додаткові гарантії трудових прав жінок	178
Оржаховська А.А. Державно-інституційна система забезпечення конституційних прав учнів навчальних закладів соціальної реабілітації	183
Остапович В.П. Проблемні питання реалізації Закону України "Про охоронну діяльність"	187
Павелків С.Р. Поняття та система житлово-комунального господарства	190
Пихтін М.П. Розмежування протиправних дій у кримінальному та адміністративному законодавстві України	194
Пірон І.С. Особливості правового регулювання зайнятості населення радянської України в період здійснення нової економічної політики в 1921–1928 рр.	198
Подолька С.А. Завдання державної інспекції України з питань захисту прав споживачів	205
Прокопенко Н.М. Особливості вчинення злочинів, пов'язаних із порушенням правил обігу наркотиків в Україні	208
Рачинська І.М. Взаємодія громадських організацій з іншими учасниками адміністративних правовідносин	213
Рекша А.В. Система заохочень державних службовців як суб'єктів трудового права	217
Русецький А.А. Поняття адміністративної відповідальності юридичних осіб	221
Сапон А.В. Диференціація правового регулювання соціального забезпечення суддів: поняття, зміст та підстави	225
Сахно А.П. Правові заохочення в діяльності публічної адміністрації	229
Селезень С.В. Розвиток інституту моральної шкоди в радянські часи	234
Сірик Д.С. Гарантії забезпечення прав та свобод людини і громадянина у провадженні по зверненням громадян	239
Сітко А.І. Розвиток наукових поглядів щодо функціонування адміністративних судів в Україні	243

Скорейко Н.І. Адаптація національного законодавства до <i>acquis communautaire</i> у сфері енергозбереження: адміністративно-правові аспекти	247
Собакарь А.О. Безпека руху транспортних засобів як об'єкт державного контролю	250
Соколов О.А. Фактична підстава відповідальності за порушення бюджетного законодавства: адміністративно-правовий аспект	255
Сторожук О.Р. Соціально-економічні державні гарантії забезпечення реалізації правового статусу дипломатичних працівників як державних службовців	260
Стратієнко Л.В. Історико-правовий аспект організації та функціонування господарських судів України	265
Тапчик О.О. Адміністративне покарання як захід відповідальності юридичних осіб	271
Тимошенко К.О. Охорона громадського порядку під час проведення масових заходів	274
Тригубенко С.М. Основні форми та методи діяльності Міністерства аграрної політики та продовольства України	278
Фазикош О.В. Прийняття постанови у справі про адміністративне правопорушення та її доведення до зацікавлених осіб	282
Фесюра М.В. Вивільнення працівників при ліквідації, реорганізації та банкрутстві підприємства, установи, організації: поняття та ознаки	286
Фролков М.В. Поняття та принципи захисту прав споживачів в Україні	290
Фурман І.Г. Становлення та розвиток Служби безпеки України як державного правоохоронного органу	295
Харчук Р.С. Окремі питання правового регулювання нормотворчої діяльності Єврокомісії як органу виконавчої влади ЄС	299
Хоменчук О.А. Прокурорський нагляд за законністю у сфері управління міграційними процесами	303
Черненко В.В. Проблеми розмежування правового статусу біженців та нелегальних мігрантів	307
Чечоткін В.В. Особливості правових правовідносин: науково-теоретичні аспекти	312
Чумак О.О. Виконавче провадження та виконавчий процес: сучасний стан та перспективи	315
Шамрай І.В. Сутність гуманізму як основоположного принципу діяльності міліції України	319
Шамшина І.І. Права працівника, пов'язані із забезпеченням нормальних умов праці	323
Шапіро В.С. Шляхи розвитку адміністративно-правових засад одержання, використання, поширення, зберігання та захисту інформації	328
Шопіна І.М. Поняття та ознаки адміністративно-правового регулювання податкових відносин	333
Юсупова Д.В. Відповідальність працівника за розголошення комерційної таємниці	336
Яснолобов О.В. Судовий захист трудових прав працівників в Ізраїлі	341
РЕЦЕНЗІЯ	
Іншин М.І. Сучасне комплексне дослідження правового забезпечення освіти та науки в Україні	345

І.О. Кравченко,
кандидат юридичних наук,
старший викладач адміністративного
та інформаційного права Сумського
національного аграрного університету

ДО ПРОБЛЕМИ ХАРАКТЕРИСТИКИ ОКРЕМИХ МЕТОДІВ ФІНАНСОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ДЕРЖАВИ

В статті охарактеризовано методи фінансової діяльності взагалі, та методи діяльності Пенсійного фонду України зокрема, особливої уваги приділено методам, що спрямовані на формування грошових фондів, методам за допомогою яких відбувається розподіл грошових фондів, методам, які розроблено з метою правильного використання грошових фондів.

Ключові слова: Пенсійний фонд України, фінансова діяльність, повноваження, законодавче забезпечення, формування грошових фондів, розподіл грошових фондів, використання грошових фондів.

В статье охарактеризованы методы финансовой деятельности, и методы деятельности Пенсионного фонда Украины в частности, особое внимания уделено методам, которые направлены на формирование денежных фондов, методам с помощью которых происходит распределение денежных фондов, методам, которые разработаны с целью правильного использования денежных фондов.

Ключевые слова: Пенсионный фонд Украины, финансовая деятельность, полномочия, законодательное обеспечение, формирование денежных фондов, распределение денежных фондов, использования денежных фондов.

The article describes methods of financial activity in general, and the methods of the Pension Fund of Ukraine, in particular, special attention is paid to methods aimed at the formation of funds, the methods by which the division of funds, methods that are designed to ensure proper use of funds.

Keywords: Pension Fund of Ukraine, finance, powers, legislative support, the formation of funds, allocation of funds, use of funds.

Сьогодні в Україні обсяг коштів позабюджетних фондів вже перевищив розмір зведеного бюджету. Це обумовлено тим, що в країні настав період глибоких політичних, економічних і соціальних змін внаслідок її повернення до руслу процесів загального світового розвитку. Україна у свідомості світової громадськості та власних громадян вже не сприймається як потужна фінансова держава. Країна потерпає системних перетворень ставлення до власності, докорінної перебудови адміністративно-командних механізмів регулювання економіки з його заміною на ринкові методи господарювання. Як справедливо зазначає Мирошніченко Ю.Р., сьогодні в Україні поступово відбувається створення умов, за яких економічне життя перестав бути заручницею життя політичного, коли головним керівництвом до дії служить комплекс ідеологічних догм [1]. Фінансова діяльність нашої молодой держави спрямована саме на підтримку і прискорення цих системних змін.

Ти чи інші аспекти проблеми організації пенсійного забезпечення громадян України, визначення окремих методів діяльності Пенсійного фонду України в системі державних органів у різні часи вивчали такі науковці, як О. Д. Василик, Б. О. Зайчук, М. В. Захарко, О. С. Коваленко, З. Коровіна, Л. Д. Ларіонова, О. М. Мельник, О. О. Огій, К. Д. Окольніков, Д. В. Остапенко, І. М. Сирота, та ін. Проте дослідження методів фінансової діяльності держави залишилися поза увагою вчених.

У сфері фінансової діяльності перед будь-якою державою завжди постають дві основних задачі:

- згідно затвердженому фінансовим планом бюджету зібрати у повному обсязі передбачені ним кошти та здійснити їх розподіл відповідно потребам суспільства, завдяки чому цей аспект фінансової діяльності держави є за своєю суттю розподільним;
- здійснення відповідними державними органами контролюючої функції у сфері фінансової діяльності, аби забезпечити законні підстави збиранню, розподілу і використанню фондів грошових коштів.

В фінансовій діяльності держави взагалі та Пенсійного фонду використовуються спільні методи діяльності. В теорії та практиці виділяють наступні три групи методів фінансової діяльності держави: а) методи, спрямовані на формування грошових фондів; б) методи, за допомогою яких відбувається розподіл грошових фондів; в) методи, які розроблено з метою правильного використання грошових фондів [2].

В першій групі провідну функцію виконує обов'язковий метод, який є примусовим і безвідплатним вилученням частини грошових коштів на користь держави у їх власників. Цим методом встановлюється: вид платежу; точний його розмір; строк платежу; обов'язкову погрозу в разі порушення розміру чи строку платежу у вигляді таких санкцій, як пеня, штрафи за приховання доходів або невиконання чи внесення не в повному розмірі платежів на користь держави та низка інших обов'язкових покарань.

Найпоширенішим і водночас найвагомішим видом платежів є податки. Податки – найбільш дієвий з усіх засобів мобілізації коштів в державну казну, реалізації економічної політики держави. Хоча за своєю суттю податки є проявленням порушення свободи платника і його права власності, у всьому світі вони, за рідкими винятками, вводяться лише на підставі рішення відповідного органу законодавчої влади. Сьогодні в Україні це вже стало однією з провідних чинних конституційних норм [3].

Обов'язковим методом формування грошових фондів, крім податків, є також низка різноманітних державних зборів, включаючи митні збори, дорожні збори, збори за надання юридично значущих послуг, тощо, а також стягнення штрафів, плати за використання природних ресурсів та ін. Державою встановлена також низка обов'язкових платежів на користь централізованих спеціальних фондів коштів: пенсійного фонду, фонду соціального страхування, чорнобильського та ряду інших [4].

Методом формування грошових фондів на добровільній основі є комплекс заходів у вигляді випуску державою облігацій та інших цінних паперів, проведення лотерей, добровільні внески громадян, тощо.

Наступна група методів, це методи, за допомогою яких відбувається розподіл грошових фондів.

Метод розподілу у фінансові фонди держави мобілізованих нею грошових коштів реалізується специфічними способами, які властиві лише йому. Слід при цьому зазначити, що в даному випадку “розподіл”, який є традиційним для фінансової практики, означає не поділ коштів між якимись юридичними або фізичними особами, а визначення умов, за яких гроші залишають свій фонд та надаються певним суб'єктам, яким їх надала держава або уповноважений нею фінансовий орган.

Кошти з Державного бюджету відповідно до Конституції України витрачаються тільки на цілі і в межах, які затверджені у Законі про Державний бюджет України (на 2012 рік) [5]. Відповідно, кошти з республіканського бюджету АР Крим та місцевих бюджетів витрачаються тільки на цілі і в межах, які затверджені Верховною Радою АР Крим та місцевими радами. У Державний бюджет України не входять видатки, що не передбачені законами держави. Видатки всіх бюджетів поділяються на дві категорії: поточні видатки та видатки розвитку.

Поточними видатками є фінансування діючої на початок бюджетного року мережі організацій, підприємств, установ та органів, а також фінансування заходів, які передбачають соціальний захист населення та інших заходів, які не мають відношення до видатків розвитку. Окремо серед поточних видатків стоять видатки бюджету, обумовлені поширенням мережі вище перелічених об'єктів із зазначенням всіх тих факторів, що вплинули на розмір видатків [6].

Видатками розвитку є фінансування з бюджетів інноваційної та інвестиційної діяльності. Це, зокрема, витрати у зв'язку з фінансуванням капітальних вкладень, які можуть мати виробниче або невиробниче призначення; витрати на фінансування структурної перебудови галузей народного господарства; ти чи інші субвенції і видатки, які пов'язані із поширенням відтворення.

У практиці фінансової діяльності держави, спрямованій на розподіл акумульованих в її централізованих фондах коштів, передусім до Державного бюджету, найбільш поширеним з'являється метод фінансування цільового, безвідплатного, безповоротного планового виділення грошей із централізованого фонду. Виділення фінансових ресурсів з Державного бюджету називають бюджетним фінансуванням. В разі виділення коштів з тих чи інших відомчих фондів, зокрема, фондів міністерств, фінансування називають відомчим. Якщо фінансова система має у своєму складі позабюджетні фонди, що має місце в Україні, може мати місце позабюджетне фінансування. Таким чином, спосіб фінансування визначається тим, з якого виду державних фондів надаються кошти.

Дотацією є метод безповоротного та безвідплатного виділення коштів з вищестоящого нижчестоящому бюджету, або суб'єктам господарювання задля усунення дефіциту власних грошових коштів. Цей метод фінансової діяльності держави сьогодні є дуже поширеним.

В теорії та на практиці існують дотації двох видів:

1) Фінансова допомога (дотація), яка надається організаціям, підприємствам та установам з метою покриття збитків, що зумовлені незалежними від них обставинами.

2) Бюджетна дотація – безповоротна безвідплатна допомога вищестоящого нижчестоящому бюджету, що не має цільової спрямованості та надається у випадку перевищення видатків над прибутками. За своєю суттю така дотація – це метод бюджетного регулювання.

Субвенцією називають бюджетну дотацію, що має цільову спрямованість [7]. Цей метод використовується з метою бюджетного регулювання для досягнення збалансованості нижчестоящих

бюджетів. Субвенцію вищестоящий бюджет надає нижчестоящому як часткову державну фінансову допомогу з чітко визначеним призначенням на реалізацію програм і заходів, спрямованих на підтримку мінімуму соціальної забезпеченості населення тих або інших регіонів, гарантованого чинним законодавством, де такий мінімум не забезпечується доходами власних бюджетів з незалежних від них обставин, які обумовили спад економічного розвитку. Субвенції можуть бути спрямованими на підтримку та розвиток соціально-культурної та побутової галузей, на вирішення проблеми трудової зайнятості населення, тощо. У випадках, коли умови суворого цільового використання субвенцій порушуються, виділені кошти мають бути повернені у вищестоящий бюджет. Субвенції, які протягом року не були використані, або були використані не в повному обсязі, також повертаються у вищестоящий бюджет разом зі звітом (за встановленою формою) про суму витрачених грошей [7].

Субсидія є видом грошової допомоги, яку держава надає за рахунок бюджетних коштів, а також зі спеціальних фондів місцевим державним органам, юридичним особам, іншим державам [8]. Субсидія як метод бюджетного регулювання застосовується для досягнення збалансованості доходної та витратної частин регіональних та місцевих бюджетів, укріплення їх доходної бази та завжди передається з вищестоящих ланок бюджетної системи ланкам нижчестоящим безвідплатно і безповоротно. Субсидії завжди мають цільову спрямованість, надаючись з метою фінансування конкретних установ та заходів.

Третьою групою методів є методи, за допомогою яких використовуються грошові ресурси державних фондів. Передусім серед них слід відзначити метод встановлення цільової спрямованості державних фондів грошових коштів. Державою при формуванні фінансової системи водночас визначається, які саме грошові фонди їй необхідні, і для яких саме потреб [9]. Так, наприклад, в процесі створення державного Пенсійного фонду України, державою визначаються його цілі і завдання, тобто встановлюється його цільове призначення. Таким чином держава водночас визначає, як саме будуть витрачатися кошти з цього фонду.

Зазначимо, що Пенсійний фонд України, який спочатку був самостійною фінансово-банківською системою, не входячи до складу Державного бюджету України, вже протягом декількох останніх років, навпаки, є складовою Державного бюджету України [10]. Його формування відбувається за рахунок коштів, які підприємства та організації відраховують на забезпечення заходів соціального страхування за тарифами, які диференціюються залежно від умов праці, таких, як шкідливість, небезпечність, тяжкість робіт, а також розміру страхових внесків громадян, та обсягу коштів Державного бюджету України.

Грошові кошти Пенсійного фонду України, спрямовуються на фінансування таких заходів, як:

- виплата пенсій за віком;
- виплата пенсій у зв'язку з інвалідністю;
- виплата пенсій у випадку втрати годувальника;
- виплата пенсій за вислугу років;
- виплата інших встановлених законодавством України пенсій;
- надання соціальних пенсій;
- надання матеріальної допомоги по догляду за дитиною і щомісячних виплат на дітей;
- підвищення розміру пенсій у зв'язку зі зростанням заробітної платні та зміною індексу вартості життя;

– виділення коштів на утримання органів управління Пенсійного фонду України та забезпечення його поточної діяльності [11].

Не менш розповсюдженим методом фінансової діяльності держави з використання грошових фондів є метод використання коштів, які одержані з того чи іншого грошового фонду. При цьому кошти, надані за рахунок будь-якого державного фонду, завжди мають суто цільове призначення і можуть бути витраченими лише на реалізацію тих цілей, на які їх було виділено.

На завершальному етапі формування державних фінансів державою використовується також метод фінансової діяльності спрямований на встановлення порядку та дотримання нормативів розподілу прибутку державних суб'єктів господарювання. Впроваджуючи цей метод, держава визначає спосіб використання отриманих доходів, знову ж таки реалізуючи принцип цільового призначення витрат державних коштів.

Дуже суттєвим методом фінансової діяльності держави на даному етапі є також встановлення лімітів і нормативів використання грошових коштів, яке здійснюють відповідні державні органи [12]. Впроваджуючи метод встановлення фінансових лімітів і нормативів держава встановлює максимальні та мінімальні межі, а нерідко і однозначні конкретні розміри надання та витрат грошових коштів на ту або іншу одиницю виміру (мінімальна зарплата державного службовця, вартість утримання одного учня в середній загальноосвітній школі або в школі інтернаті, вартість ліжкомісця в лікарні, тощо) [13].

Отже, методами фінансової діяльності держави є низка засобів і прийомів, які надають можливість уповноваженим державою органам здійснювати від її імені заходи по мобілізації, розподілу і використанню фондів грошових коштів.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. *Мирошниченко Ю.Р.* Організаційно-правові засади підготовки та прийняття державно-політичних рішень / Ю.Р. Мирошниченко // Харків : Фактор. – 2004. – 224 с.
2. *Ковальчук С.В.* Фінанси. Навч. посібник / С.В. Ковальчук, І.В. Форкуп // Львів : “Новий Світ – 2000”. – 2005. – 568 с.
3. Конституція України // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
4. *Василик О.Д.* Шляхи зміцнення фінансового становища держави / О.Д. Василик, К.В. Павлюк // Фінанси України. – 1998. – № 7.
5. Про Державний бюджет на 2012 рік : Закон України від 22.12.2011 № 4282-VI [Електронний ресурс]. – Режим доступу : zakon.rada.gov.ua/go/4282-17.
6. *Базилевич В.Д.* Державні фінанси. Навчальний посібник / За заг. ред. В.Д. Базилевича. – К. : Атіка. – 2002. – 368 с.
7. *Опарін В.М.* Фінанси (загальна теорія) / В.М. Опарін // К. : КНЕУ – 1999. – 164 с.
8. *Кириленко О.П.* Фінанси / О.П. Кириленко // Тернопіль “ЦМДС”. – 1998 – С. 87–97.
9. Фінансові інвестиції : Підручник. – К. : КНЕУ. – 2006. – 728 с.
10. *Партич Г.О.* Пенсійні фонди як учасники фінансового ринку / Г.О. Партич, О.І. Тивончук // Фінанси України. – 2002. – № 9. – С. 143–149.
11. Про пенсійне забезпечення : Закон України від 05.11.1991 № 1788-XII [Електронний ресурс]. – Режим доступу : [http : // zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1788-12](http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1788-12).
12. Україна : Фінансовий сектор і економіка. Нові стратегічні завдання / А. Роу, Ю. Власенко, І. Жилієв та ін. // К. : Світовий банк : Видавничий дім “Козак” – 200.
13. *Ричік Л.* Пенсійна реформа та її фінансові наслідки / Л. Ричік // Україна : аспекти праці (укр.). – 2004. – № 5. – С. 19–21.